

Μεγάλες αποστάσεις

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:perierga.gr

Κάποιος έλεγε κάποτε ότι, πολλές φορές, τα καλύτερα κηρύγματα είναι ανέκδοτα και μερικά ανέκδοτα είναι τα καλύτερα κηρύγματα. Αξίζει να προσέξει κανείς το παρακάτω ανέκδοτο που έχει ένα βαθύ περιεχόμενο:

«Κάποιος ταριχευτής πουλιών έπιασε, μια μέρα, ένα σπάνιο πουλί. Μοναδικό εύρημα. Δε χόρταινε να το καμαρώνει. Η συλλογή του πλέον θα εμπλουτιζόταν θαυμάσια. Αλλά τι περίεργο! Μόλις πήρε την απόφαση να το σκοτώσει και να το ταριχεύσει, το πουλί τον κοίταξε και τον παρακάλεσε: “Χάρισέ μου, σε παρακαλώ, τη ζωή, έχω μικρά”.

Γεμάτος έκπληξη, ο ταριχευτής του υποσχέθηκε την ελευθερία του, αν πραγματικά οι συμβουλές του ήταν καλές. Το πουλί τότε του είπε: “Μην πιστεύεις ποτέ στις ανοησίες. Ποτέ σου να μη μετανιώσεις για μια καλή πράξη που κάνεις. Μη ζητάς ποτέ να φτάσεις πέρα από τις δυνάμεις σου”. Αληθινά σοφές συμβουλές. Το αναγνώρισε αμέσως κι άφησε το πουλί ελεύθερο.

Μόλις εκείνο, όμως, πέταξε μακριά, στάθηκε στο πρώτο κλαδί και κοροϊδευτικά

του είπε: “Ανόητε! Γιατί με άφησες να φύγω; Μέσα στο στομάχι μου έχω ένα διαμάντι. Αν με άνοιγες, θα γινόσουν πλούσιος για όλη σου τη ζωή”.

Ξαφνιασμένος από το πάθημά του, ο ταριχευτής, με ένα πήδημα προσπάθησε να το ξαναπιάσει. Μά-ταιος, όμως, ο κόπος. Το πουλί πετούσε από κλαδί σε κλαδί, με όλη του την ευκολία, αφήνοντας τον κυ-νηγό του με αδειανά χέρια! Όσπου στο τέλος, παρα-πατώντας σε ένα κλαδί, βρέθηκε κάτω με σπασμένο πόδι. Κι ενώ πεσμένος βογκούσε, τον πλησίασε το πουλί και του είπε:

“Άκουσες τρεις συμβουλές και ανα-γνώρισες τη σοφία που έκρυβαν, γι’ αυτό, άλλωστε, μου χάρισες και την ελευθερία μου. Κι όμως... πόσο γρήγο-ρα τις ξέχασες! Ούτε για πέντε λεπτά δεν μπόρεσες να τις συγκρατήσεις! Ποιά ήταν η πρώ-τη; Να μην πιστεύεις σε ανοησίες. Κι όμως, εσύ πί-στεψες ότι ένα πουλί ήταν δυνατό να έχει στο στομάχι του ένα διαμάντι. Κι η δεύτερη; Να μη μετανιώσεις ποτέ για μια καλή σου πράξη. Κι εσύ λυπήθηκες, γιατί μου χάρισες την ελευθερία. Κι η τρίτη; Ποτέ να μη ζητάς κάτι πέρα από τις δυνάμεις σου. Κι εσύ προσπαθούσες να πιάσεις ένα πουλί με τα χέρια. Είναι δυνατό κάτι τέτοιο;”».

Πόση σοφία κρύβουν κάποια ανέκδοτα! Γιατί, αλή-θεια, τόσο εύκολα την παθαίνει κανείς; Μια εξήγηση είναι ότι υπάρχει μεγάλη απόσταση ανάμεσα στα λόγια και στα έργα. Άλλα λέμε, άλλα εννοούμε, άλλα εφαρ-μόζουμε. Και, όταν μιλάμε χωρίς να εφαρμόζουμε τα λεγόμενα, μοιάζουμε σαν «την πηγή που ποτίζει και ξε-πλένει τα γύρω της, ενώ είναι γεμάτη από κάθε λογικών ακαθαρσία» (Αββάς Ποιμήν). Γι’ αυτό και επειδή στα έρ-γα είμαστε φτωχοί, ενώ, αντίθετα, είμαστε ηχηροί και πλούσιοι στα λόγια, βρίσκει απήχηση αυτό που έλεγαν οι Λατίνοι: «Τα κενά δοχεία ηχούν περισσότερο».

Ο πραγματικός χριστιανικός βίος δεν είναι άθλη-ση λόγων, αλλά έργων. Ο Χριστός κατηγορηματικά τονίζει ότι: «δε θα μπει στη Βασιλεία των Ουρανών εκείνος που λέγει “Κύριε, Κύριε”, αλλά εκείνος που κάνει το θέλημα του Πατέρα μου στους ουραμούς»(Μτθ.7,21)

(Αγγέλου Γκούνη, Θεολόγου, Πολλές οι ιστορίες μία η Αλήθεια, εκδ. Κέντρου Νεότητας Ι. Μ. Λευκάδος και Ιθάκης, Λευκάδα 2011, σ.18-19)